

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4883).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

L. D. Rasmussen: Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med en historisk Redegørelse, da denne Lov er en gammel Kending. To Gange er Loven blevet revideret siden den store Revision i 1915—16, og paa Grund af Revisionsbestemmelsen i den nu gældende Lov blev der i Fjor fremsat Forslag til Lov, men dette Lovforslag naaede ikke at blive færdigbehandlet i Udvalget, og derfor møder vi atter i Aar et Forslag om Revision af Ulykkesforsikringsloven. Paa et enkelt, men meget vigtigt Omraade, nemlig med Hensyn til Sætserne for Dagpenge, Dødsfald og de i § 41 fastsatte Maksimallønninger, der danner Grundlaget for Udregningen af Erstatningsbeløb, har man holdt fast ved det bestaaende, idet man i Øjeblikket ikke ønsker at forlade de gældende Sætser. Da det Lovforslag, der blev fremsat i Fjor, indeholdt Nedsættelser paa disse Punkter, vil jeg udtale min Tilfredshed med, at dette ikke sker i det foreliggende Lovforslag, men at der er blevet taget Hensyn til de den Gang fra vor Side fremsatte Ønsker.

I § 1, sidste Stykke, medtages en Ting, som har været aktuel allerede ved den store Revision i 1915—16, nemlig Spørgsmaalet om Fagsydomme, og det foreslaas her, at disse skal kunne inddrages under Loven. Herefter skal altsaa den skadelige Paavirkning af Giftstoffer, der giver sig Udslag i Forgiftninger særlig hos Malere og Typografer, omfattes af denne Lov, saaledes at man ogsaa i disse Tilfælde kan faa udbetalt Erstatning. Tanken herom har været fremme og er blevet gennemdrøftet under de forskellige Forhandlinger, der har fundet Sted om denne Lov fra 1915—16 og indtil nu, og der har under de forskellige Forhandlinger været vist en betydelig Velvillie overfor Tanken, man har egentlig ikke afvist den, men man har undladt at gaa nærmere ind paa den, fordi man mente, at der forelaa uovervindelige praktiske Vanskeligheder.

Disse tilsyneladende uovervindelige praktiske Vanskeligheder har først og fremmest bestaaet i, at man ikke fandt det muligt at konstatere, hvor og hvornaar

den tilskadekomne har begyndt at tage Skade ved Paavirkning af disse Giftstoffer, og naar dette ikke var Tilfældet, var man heller ikke i Stand til at godtgøre, hvilket Forsikringsselskab og hvilke Arbejdsgivere der havde Erstatningspligten. I det foreliggende Lovforslag løses denne Vanskelighed ved, at Arbejderforsikrings-Raadet forskudsvis udreder Erstatningen, der saa bagefter refunderes af Forsikringsselskaberne og de Arbejdsgivere, der selv har overtaget Ansvar.

Selv om der maaske ikke er mange af den Slags Tilfælde, vil jeg dog kalde Forslaget her for et betydningsfuldt Fremskridt, da det skaber en haardt tiltrængt og en rimelig og retfærdig Ordning for de Arbejdere, som kommer til Skade paa den Maade; det er jo ikke selve Antallet af Tilfælde, det her kommer an paa, men dette, at der ydes Retfærdighed overfor disse Arbejdere. Dette har ogsaa været Formaalet med de tidligere Forhandlinger, og det glæder mig, at der nu er stillet et positivt Forslag, som jeg haaber vil blive gennemført. Jeg vil dog henlede den højtærede Ministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa § 79, ifølge hvilken Loven træder i Kraft den 1. Oktober 1925 og kommer til Anvendelse for Ulykkestilfælde indtrufne paa denne Dag og senere. Hvis nu en Arbejder først bryder sammen midt i Oktober 1925, men han har været paavirket af Giftstofferne gennem længere Tid, maaske en halv Snes Aar eller mere, saa maa Loven efter min Formening kunne fortolkes saaledes, at Ulykkestilfældet først indtræffer den Dag, da den paagældende melder sig arbejdsudygtig, og det tror jeg ogsaa maa være Lovens Hensigt. Men hvis det ikke kan lade sig gøre at fortolke Loven paa denne Maade, maa Udvalget foretage en Ændring i Ikrafttrædelsesparagraffen, saaledes at der bliver skabt Klarhed.

Et andet Spørgsmaal, der i Fjor blev draget ind under Forhandlingerne paa Foranledning af Arbejderforsikrings-Raadet, søges ogsaa løst i nærværende Lovforslag, nemlig i § 78, hvorefter de Personer, som er anbragt i Forsørgelsesanstalter, Straffeanstalter, Tvangsarbejdsanstalter, Arresthuse, Sindssygeanstalter, Opdragelsesanstalter og lignende, kan drages ind under Loven ved kongelig Anordning. Det er efter min Opfattelse kun ganske naturligt, thi naar det offentlige, ganske vist tvunget af Omstændighederne, anbringer Mennesker paa disse Anstalter og giver dem nyttig Beskæftigelse gennem Arbejde, maa det offentlige ogsaa være ansvarligt for disse Personers Liv og